

FRIEDERIKE MAYRÖCKER

Ugyanolyan

fehér selyemspicc
az ablakpárkányon;
átölelem
miközben Apa sapkája mélyen
arcomba csúszik; mellette
lila és fehérfodros
ruhában a szép,
mosolygó Nagymama –
Apa magnéziumfényétől mindnyájan
összerezzenünk; eltemetve,
mind, én
élek

1995. VII. 12

Jannis Ritsos több versének olvasása után

most, gondolom, vagyok
végre annyira,
hogy mindenikükkel
hangtalanul
hívattathatom magam;
végre, gondolom, most,
anélkül, hogy szemrehányást

* *Friederike Mayröcker* Bécsben született 1924-ben. Egyike a német nyelvterület legfontosabb írónőinek. 1946-tól 1969-ig angol tanárnő volt különböző bécsi iskolákban. 1977-től kizárólag az írásnak szenteli magát. Verseken kívül prózát és hangjátékokat is közöl. 1954-től Ernst Jandl osztrák író élettársa volt annak 2000-ben bekövetkezett haláláig. Számos fontos irodalmi díjjal tüntették ki, utoljára 2010-ben a Bajor Szépművészeti Akadémia Horst Bienek lírika, valamint 2011-ben Bréma városának irodalmi díjával. A versek a költőnő 1980-tól napjainkig megjelent köteteiből származnak.

kellene tennem magamnak, most, gondolom,
végre megszűntem kergetni
önmagamat

1981.III.24

fák alatt könnyes holnap

fák alatt ültünk erdő zúgásában fák
alatt beszélgettünk hallgattunk benéztünk az erdőbe
már szórta leveleit és
hársvirágleveleket sepert az úton a fák alatt én egyedül
hallgatagon nélküled fák alatt te egyedül
hallgatagon nélkülem

Ernst Jandlnak

2003. VIII. 13 (Bad Ischl)

Alpesi nyelv. Rohrmoos

hűvösek voltak az esték akkor, augusztusban, a hegyekben, de
lelkünk égett, éjjel a csillagokat számoltuk az égen, felismertük
a Göncöl- es a Kiszzekeret, a Kassziopeiát meg a Vénuszt, egymás
karjaiban aludtunk el, reggel a szárnyaló erdők,
a harmatban fürdettük lábainkat.
Néha le a városkába mézért, ceruzákért,
papírért és borért. Cirpelő áhítat. Könnyekkel
ültünk le, mert életünk túl rövid volt.

2003. VII. 16

Franz Josef Czerni- portré

talán kissé, talán kissé pacsirtamadár:
bóbitás pacsirta talán, valamiféle szép tollazatú,
szelíd, gyengéd dalosmadár: pacsirta, igen
fütyös, meghökken, vagy fejével és szárnyaival
fülel, vagy cirpel vagy mond valamit a levegőből, amit a
légből, a szélről megtud és nagyon éber és füléhez emelt
kezü, oly barna szemű és dombszínű és foltokban
tarka, kissé hallgatódzik emelt fővel és időnként
csiripel a bokorban, a cserjésben, a tövises bozót,
a sövénykerítés legtetején

1997. V. 8

mire van szükséged

mire van szükséged? egy fára egy házra
hogyan felmérhesd milyen csekély az emberi élet
milyen nagy milyen kicsi ha felnézel a koronára
elveszel a dús zöld szépségben
milyen nagy milyen kicsi gondolod milyen rövid
életed ha összehasonlítod a fák életével
egy fára van szükséged meg egy házra
egyikre se magadnak csak egy sarokra egy fedélre
ülni gondolkozni aludni álmodozni
írni hallgatni nézni a barátokra az égitestekre
a fűre a virágra az égre

Heinz Lunzernek

1995 május/júniusában

Fordította: SCHIFF JÚLIA